

I L U S T R I R A N I
S L O V E N E C
T E D E N S K A P R I L O G A S L O V E N C A

Lefo VI

23. novembra 1930

Štev. 47

Iz doline Savinje: Cerkvica Marija Gradec in Laško

Kraljevi odposlanci v Sloveniji

Po kraljevem nalogu so prispeli dne 8. novembra v Ljubljano ministri ing. D. Sernec, dr. Srskić in dr. Shwegel, naslednji dan sta jim pa sledila še ministrski predsednik general Živković in dr. Šverljuga. Sprejem je bil dostojen visokih gostov in slovenski gostoljubnosti. Namen njih prihoda je bil zaslišati želje Slovencev in se poučiti o njih razmerah, potrebah in težnjah. To se je v izdatni meri zgodilo deloma že pri velikem banketu 9. novembra zvečer, še bolj pa naslednji dan, ko je bilo sprejemanje neštetihih deputacij.

Ministrski predsednik general Živković odhaja v spremstvu vodilnih uradnih funkcionarjev s kolodvora v mesto.

Na desni: Kraljevi odposlanci ob priliki obiska pri našem knezoškofu; od leve na desno stoje: dr. Shwegel, dr. Srskić, knezoškof dr. Rožman, general Živković in mariborski pomožni škof dr. Tomažič.

Pogled na ljudske mase na Miklošičevi cesti v nedeljo dopoldne, ki aklamirajo ministrskega predsednika, ko se pelje k slavnostni seji ljubljanskega občin. sveta.

Z nedeljskega izleta ministrskega predsednika po slovenskih vaseh: Prihod v Cerklje.

Na desni: Spomenik zahvale Franciji, ki so ga odkrili dne 12. novembra v Belgradu v znak iskrene hvaležnosti za vso ogromno pomoč, ki jo je prožila viteška Francija med vojno vsemu srbskemu narodu.

Spodaj: Ivan Meštrović, najznamenitejši jugoslovanski kipar, ustvaritelj spomenika zahvale Franciji.

Spodaj na desni: Sevčik, novi konzul bratske češkoslovaške republike v Ljubljani.

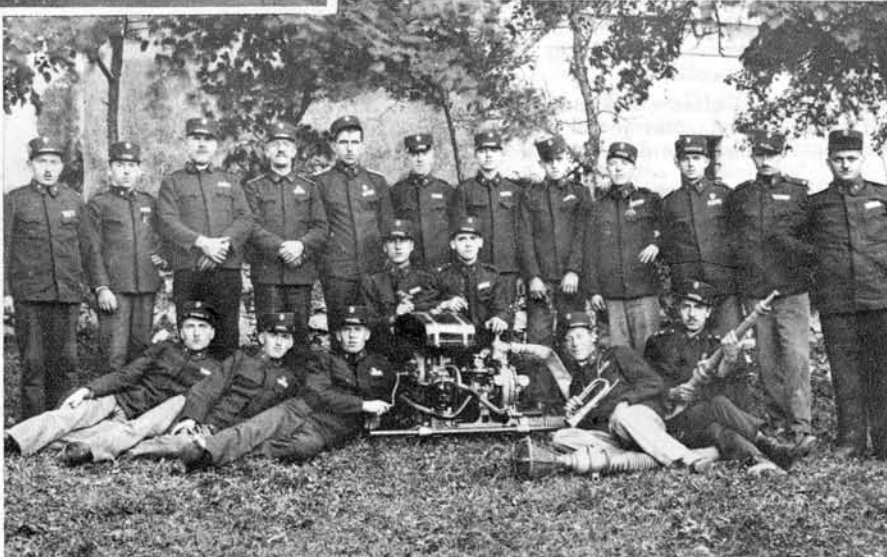
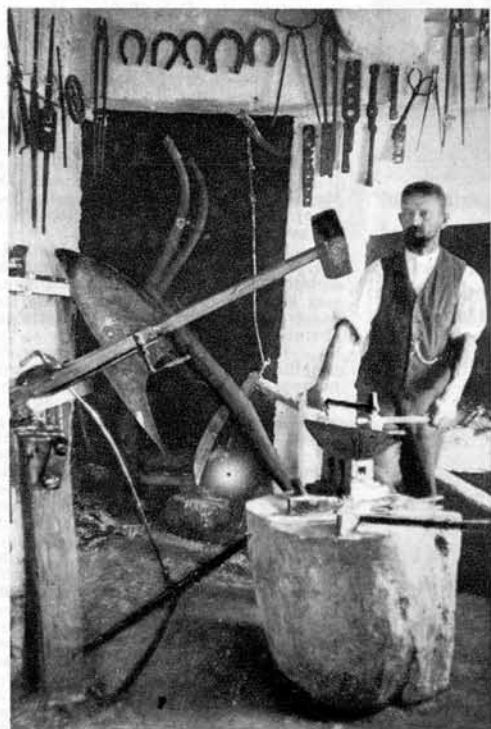
Orjak naših slovenskih gozdov. Lesni trgovec Vekoslav Žnidaršič iz Logarevcev pri Ljutomeru je pred kratkim posekal orjaški hrast, ki je meril v premeru 145 cm, a samo deblo je vrglo 7.820 m³ lesa. Les bo šel v inozemstvo. (Foto Huber, Ljutomer.)

Glavni oltar škapulirske Matere božje v Velenjah. Ta dragocena umetnina, delo Slovenjgrajčana Iv. Sartorija, je iz leta 1744., tudi oltarna slika je izpod čopiča Slovenjgrajčana Straussa ml. (Foto Weiss, Polzela.)

Na levi: Udeleženske gospodinske nadaljevalne šole pri Sv. Križu nad Mariborom v domačih narodnih nošah, ki so si jih sešile same. Tečaj je z velikim uspehom vodila gđna Tilka Čepe.

Spodaj: Slovenec si zna pomagati v vsakem položaju. Ker kovač Franc Mlakar iz Lisične pri Pilštajnu nima toliko dela, da bi si najel pomočnika, si je sestavil sam takega, ki ne je in ne zahteva plače, a mu vendar prav krepko kuje.

Gasilno društvo v Uršnem selu pri Novem mestu je praznovalo šele zadnje poletje komaj obletnico svojega obstoja, vendar si je nabavilo že svojo motorno brizgalno. — Društvu načeljuje agilni domači župan.

Na desni: Najmlajši prekmurski kuharici sta 15 letna Anica in 16 letna Barica, ki opravljata kljub svoji mladosti vse posle v največje zadovoljstvo svojih gospodinj.

Naše vzorne občine:

Pogled na Dol s staro župno cerkvijo (l. 1904).

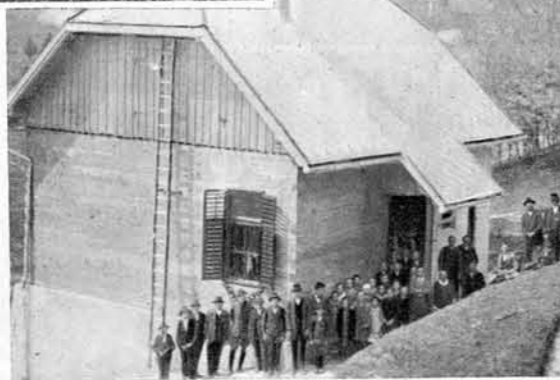
Na desni: Pogled na Dol danes, spredaj nova osnovna šola, zadaj nova župna cerkev.

Učenci dolske osnovne šole v šolski drevesnici.

Duh, svetn. P. Gorjup, priljubljeni župnik dolske fare.

Otroci 1. razr. dolske osnovne šole poslušajo radio-tetko.

Spodaj: Veliki oltar v nekdanji dolski župni cerkvi, oltar je bil dragocena umetnina.

Spodaj: Krajevni šolski odbor na Dolu, ki je gradil novo šolo. Na sliki je videti: predsednika Drakslerja (1), banskega šol. nadz. Lužarja (2), šol. ravnatelja v p. Gnusa (3), šol. upravitelja Jurka (4), župnika Gorjupa (5), obč. odbornika Napreta (6) i. dr.

O Dolu pri Hrastniku je redkokdaj čitati v naših časopisih. Pa še to, kar se o nas čita, prihaja največkrat izpod peresa hrastniških poročevalcev. Tako se je na primer ravno pred par tedni mnogo pisalo za in proti odcepitvi hrastniške kotline od trboveljske občine in za priklonitev k dolski. Prirajali so se tozadevni sestanki, kovalе resolucije, vendar pa hvala Bogu vse izven naše občine. Dolski otanci smo vse te novice čitali samo iz časopisov, in se smehljali.

Ne bo torej odveč, ako vam g. urednik naš sicer skromni, toda lepi Dol malo opišem.

Ko se vozite iz Zidanega mostu proti Trbovljam, se ustavite med potoma v Hrastniku. Nadvse zanimivo je, da niste v Hrastniku, temveč v dolski občini, kajti kolodvor in vsa leva stran potoka Bobna do Rikelnovega mosta spada pod občino Dol.

Od postaje do imenovanega mosta nas zapelje v štirih minutah avtotaks g. Miloša za 4 Din. Ko pridemo mimo Igričnika, opazimo, da že imamo za seboj mračni hrastniški graben, kajti naša pljuča vdihavajo zopet zdrav, čist zrak. Svet se prične širiti na levi in desni strani ceste, kjer leže skrbno obdelane rodovitne njive; na travnikih pa opazujemo nove nasade sadnega drevja. Ko tako opazujemo delo pridnih rok Brničanov, stopamo še polagoma deset minut po lepi cesti »gor« in pridemo v Dol (1, 11). Na prvi pogled je nekaj nerazumljivega, da pridemo na Dol le, če gremo navzgor. Ko smo dobili v Laško novega okrajnega načelnika, se me je pri neki priliki privoščil, čes: Dolanci ste res žudaki! Čemu varate ljudi s svojim imenom, da ste dolci, ko ste pa v resnici gorci.

Občinska kronika odgovarja na slična vprašanja s tem, da je vas Dol dobila svoje ime od kmetov, katerih posestva leže višje, kot n. pr. Kal, Kovk itd. Ako je hotel kmet kaj kupiti ali prodati, je moral v dolino (na Dol). Tako je ob cerkvi sv. Jakoba, ki jo kaže naša slika, nastala vas Dol (2).

Današnja vas Dol se lahko ponasa ne le kot ena najlepših v dravski banovini, ampak tudi kot vas, ki ima najlepša uradna poslopja. Vse stavbe, tako cerkev, župnišče, šola, občinska hiša, občinska izolirnica, pošta, večina trgovin in drugih obrtnikov je v ličnih novih zgradbah. Nas snubijo za trg, pa pravimo, čemu ne bi smela biti tudi lepa velika vas na tem divnem kosčku zemlje!

Meja med starim in novim Dolom ni stara. Menda ji bo komaj kakih 25 let. Omeniti pa moram takoj, da se je največ napravilo v letih 1908. do 1912., ter po vojni.

Poprej, pred dobrimi 30. leti, ko še ni prispeval premožekop k občinskemu proračunu, ja, poprej so bile tudi na Dolu razmere skromne, kar se razume tem bolj, ker je moral kmet sam šteti za občinske davkatve. Z industrijo pa je poraslo tudi trgovstvo in obrtništvo.

Prvo šolo so si Dolanci pozidali že l. 1860-61. (3). Bili so po pravici ponosni na njo, kajti bilo je to prvo poslopje v vsem laškem okraju, ki je bilo nalašč zidano za svoj namen. Blaž Dragar (4), po poklicu organist, je poučeval vaske paglavce tudi v znanosti čitanja in pisanja po trikrat na teden.

Da so bili že tudi stari Dolanci narodno zavedni, nam priča dejstvo, da je bil na Dolu sedež prvega predsednika družbe sv. Cirila in Metoda za Zidani most in okolice v osebi takratnega kaplana Raktelja. Tako je prejel Dol tudi prvi nabiralnik družbe sv. Cirila in Metoda, ki se še danes hrani v veliki časti.

Stari Dolanci so že tudi pred 38 leti ustanovili Bralno društvo, ki jih je zalagalo s čitvom in v katerega krogu so se prirajale igre in druge nacionalne prireditve, ki so bile hud trn v peti nemški uradniški gospodi v Hrastniku (5). Ker ni imel Hrastniški slovenske knjižnice, ne gledališkega odra, je vedno radevolje prihital na pomoč Dol s knjigami, odrom in igralci.

Prva v laškem okraju je bila poklicana pred 37 leti v življenje tudi Hrastniška in posojilnica na Dolu (6, 61), katera še danes posluje pod vodstvom

Dol pri Hrastniku

preizkušenejšega šolskega ravnatelja v pokoju Antona Gnusa.

Za začetek rapidnega naraščanja Dola se mora smatrati leto 1908, ko se je začela zidati nova veličastna župna cerkev v renesansem slogu. Dela je vodil sedanji duh, svetnik Anton Veternik (7, 8, 81, 82, 9). Za novo cerkvijo in župniščem naj bi prišla na vrsto stavba šolskega poslopja. Takratni šolski nadzornik Gustav Vodusek je skušal ustreči krajevni potrebi po novi stavbi in je toplo podpiral tozadevna stremeljenja takratnega nadučitelja A. Gnusa (10), vendar so se vedno porajale nove težkoče. Danes vemo, da je manjkalo za to potrebno razumevanje tako pri nemškem štajerskem deželnem šolskem svetu, kakor tudi pri nekaterih krajevnih činteljih. Izbruh svetovne vojne pa je ustavil vsa dela za gradnjo nove šole.

Po vojni je tudi Dol oživel. Začelo se je zidanjem na vse strani. Rastle so lepe stavbe na vse strani. Za trgovino g. Kotnika je nastala trgovina g. Sartorija in za slednjo zopet palača društvenega doma (11, 111). Posojilnica je renovirala svoje prostore ter napravila za razne prireditve lično dvorano. Že je sledil tudi trgovec in gostilničar g. Anton Draksler s čednim prizidkom svoje hiše.

Danes pa, po dveh letih napornega dela in skrbi, stoji dogotovljena ponosna stavba novega šolskega poslopja (12, 12a, 12b, 12b). Ravno pričakuje slovesne blagoslovitve po g. dekanu iz Laškega, kar se bo zgodilo letos 25. novembra.

Tekom časa si je občina postavila za svoje uradovanje lastno občinsko hišo. Za služaj kužnih bolezni pa si je pripravila z vsem potrebnim opremljeno izolirnico. Šolska mladost pa ima v osebi g. dr. Arnskega svojega skrbnega šolskega zdravnika.

Pa tudi drugače skrbi občina pod vodstvom svojega neumornega župana g. Drakslerja Jakoba za zdravje svojih občanov (13). Tako je v zadnjih treh letih napravila vodovod za Dol z izborno studenčnico izpod Kala (14). Na 925 m visokem Kalu pa, kjer so morali posestniki voziti vodo, sodih posebno v poletnem času po pol ure daleč, je že tudi napeljan vodovod, ki preskrbuje prebivalce s prepotrebno pitno vodo. Česar Kalanci ne morejo dovolj prehovlati (15). Letos pa se je tudi vaščanom pol ure od Dola ležečega Marna izpolnila že davno gojena želja. Po zaslugi svojega sovaščana Rudolfa Napreta so pravkar otvorili svoj lastni vodovod (16, 17, 171). Tako je upati, da bodo s časoma še druge vasi preskrbljene z dobro pitno vodo.

Da uživamo že več let dobrote falske elektrarne je razumljivo. Kot točen in nepristranski kronist moram omeniti, da se naši občani tudi narodno prosvetno prebujajo. Tako je bila l. 1928. dozidana na Kalu ekskurendna šola, kjer se shaja ukaželjna mladina krog učitelja g. Ferenčaka in g. kaplana Verbanjska. Razen zime se shajajo po trikrat na teden.

Ze pred vojno smo šteli dvojce izobraževalnih društev na Dolu; slednjima se je pridružilo po vojni še dvojce diletantskih družin, ki po svojih močeh skušata ustreči svojemu namenu (19).

Najlepši spomenik pa so si sodobni Dolanci vse občine postavili brez dvoma z novo šolsko stavbo, ki nosi ime kraljice Marije. Ona ni samo okusno zgrajena po načrtih g. inž. Husa Karla, in ne ustreza samo novodobnim zahtevam sličnih stavb, temveč je potreba podčrtati predvsem njeno praktičnost (191). Na deco čakajo sveli razredi, polni solca in čistega zraka. Ker se bo gredo s toplovodno napeljavno, bo odpadel tudi prah. V prostorni telovadnici jo čaka umetniško izdelan šolski oder, kjer se bo lahko učila v nastopih in kretanju (20).

Pršne kopeli ji bodo utrjevale zdravje in smisel za snago ter ji bodo dobrodošle v vsakem letnem času. Tudi težko pogrešanega igrišča jim ne bo manjkalo. Ej, to bo veselja, to bo življenja!

Nadzor stavbe sta opravljala in vodila šolski upravitelj Jurko Vitko in predsednik krajevne šol.

(Nadaljevanje na str. 374.)

Jakob Draksler, župan občine Dol, ki si je pridobil neverenljivih zaslug za izreden in nagel na predek občine.

Blagoslovitev in otvoritev nove ekskurendne šole na Kalu (925 m visoko), ki jo je zgradila občina Dol.

Spodaj: Vzoren čebelnjak posestnika Matije Ašenbergerja iz Dola.

Prva osnovna šola na Dolu, zidana l. 1860. Na levi: Nova osnovna šola kraljice Marije na Dolu, ki bo danes slovesno blagoslovljena; šola je ena najmodernejših in najmonumentalnejših v Sloveniji.

Društveni dom v Dolu, kjer so: trgovina, gostilna, Kmetstvo-delavska posojilnica in velika dvorana z odrom.

Spodaj: Vodovod občine Dol. Ta in še dva vodovoda, elektrika ter šola na Kalu so plod prizadevanj župana Drakslerja.

(Nadaljevanje iz str. 373.)

odbora Draksler Jakob. Koliko truda, požrtvovalnosti in skrbi je bilo zraven potreba, vesta menda pač edino sama in pa Bog! Pri tej priliki moram izreči svojo zahvalo tudi tehničnemu izvedencu g. inž. Mencingerju Leu in g. viš. šol. nadzorniku Fortunatu Lužarju (21, 22), ki sta šla stavbenemu vodstvu ves čas zidanja s svojimi nasveti na roko.

Ker je za sadjarstvo naš kraj posebno ugoden, so bodoči kmetje in kmetice tudi na šolskem vrtu in v drevesnici kot doma (23, 24). Seveda so jim po godu razni poučni izleti, kakor n. pr. zadnjič v Št. Jurij na kmetijsko šolo (25). Malim abecedarjem je pa kaj dobrodošla teča Manica iz radija (26).

Zelo pohvalno je omeniti gospodarski razvoj dolske občine. Po vojni se je ustanovila še druga, to je kmetško-delavska hranilnica in posojilnica pod predsedstvom g. duh. svetnika Petra Gorjupa in župana Drakslerja Jakoba (27, 27¹). Nakupovalni in prodajalni zadrugi pa predsedujeta gg. Rudolf Napret in župan Draksler (28).

Da se tujski promet oživi in se privabi čimveč avtomobilistov v kraj, smo naprosili bansko upravo, da je priskočila na pomoč ter zgradila novo široko cesto od Breznega do Marnega. Ker je izročil krajni šolski odbor poprejšnjo staro šolo občini, jo je ista oddala lepo se razvijajočemu gasilnemu društvu, ki bo s potrebnao adaptacijo dobilo v njej svoj novi dom.

Glede na čebeloreje nismo bili nikdar na posebno dobrem glasu. V novejšem času pa se tudi v tem oziru obrača na bolje, k čemur pomaga nemalo g. Ašenberger s svojim vzorno urejenim čebelnjakom (29).

Kmetijski podružnici, kateri predseduje posestnik Orožen Martin, se je pridružila še Sadjarska in vrtnarska podružnica pod predsedstvom upravitelja Jurka (30, 31). Pod načelstvom istega se je ustanovilo tudi Olepševalno društvo, ki si je med drugim vzelo za cilj postavitev spomenika padlim vojnim žrtvam.

Svetovna gospodarska kriza tudi pri nas trka na vrata, kajti če se delavcu ne nudi možnost zaslužka, mora počivati tudi trgovec in obrtnik. Upamo pa, da bomo tudi to srečno preboleli in tedaj se zopet oglasimo
I.

Vas Marno (občina Dol), ki si je zgradila letos lastni vodovod in si misli napeljati v najkrajšem času tudi elektriko.

Na levi: Nedeljski kulukarji za novo župno cerkev v Igričnikovem kamenolomu.

Spodaj: V. Jurko, šolski upravitelj v Dolu in agilni prosvetni delavec.

Spodaj na levi: Ant. Gnus, šolski ravn. v p., preizkušeni narodno gospodar. delavec.

Kipi stranskih oltarjev dolske župne cerkve, najzanimivejši je rudarski oltar sv. Barbare.

Blaž Dragar, nekdanji organizist na Dolu, ki je opravljal do 1868 tudi službo učitelja.

Na desni: Dragocen mozaik sv. Jurija v dolski župni cerkvi, ki so ga sestavili l. 1910. milanski delavci

Spodaj: Skupina dolskih igralcev.

S poročnih svečanosti v Sofiji

Dne 30. oktobra je prispel novoporočeni bolgarski kraljevski par v Burgas, naslednjega dne pa v Sofijo, kjer je bil sprejet z izrednimi slovesnostmi. Sofijo so napolnile velikanske množice iz vse države in slavnosti so trajale tri dni. S kolodvora sta odšla kralj in kraljica v slavnostnem sprevodu naravnost v katedralo sv. Nikolaja, kjer so se vršili poročni obredi še po pravoslavnem načinu, 1. novembra so bili pa veliki sprevodi vojaštva, društev, otrok, narodnih noš itd. Tudi mi Jugoslovani bi se iskreno veselili z bratskim bolgarskim narodom, ko bi nas ne navdajale težke slutnje, da je zaplavala Bolgarska ob tej priliki preveč v naročje najstrupenejšega sovražnika vsega slovanstva — Italije. — Slika na desni nam kaže novoporočenca v krogu vlade, generalitete in drugih odličnikov, ko opazujeta revijo čet. Spodnja slika nam pa kaže prihod kralja in kraljice iz katedrale.

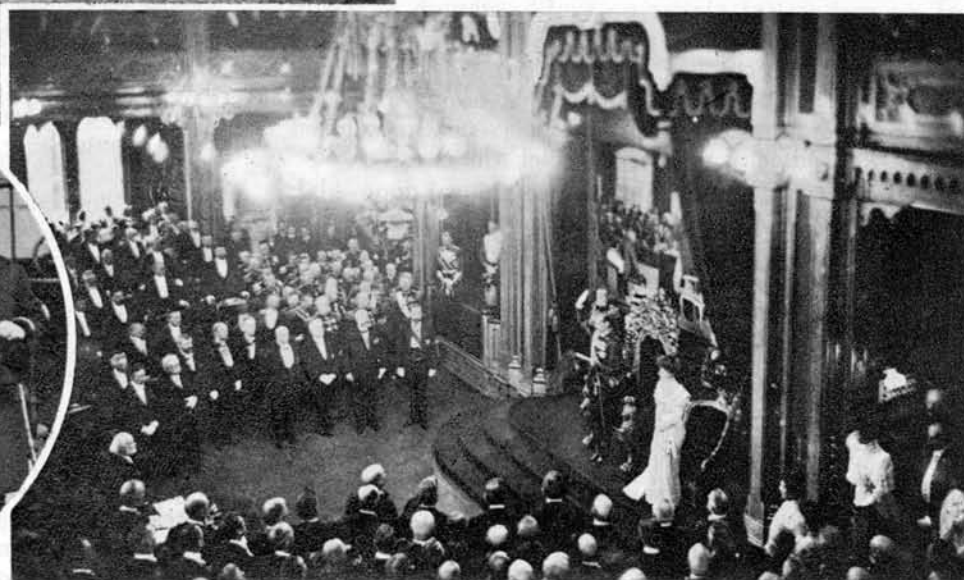
Na desni: V Italiji zopet hud potres okrog Ankone. Slika kaže del hudo prizadetega mesteca Fabiano.

Na levi: Sezona za lov slanikov se je pričela; ribiško brodovje odpluje iz Yarmoutha (Škotska) v severna morja na lov na slanike.

Spodaj: 25 letnico svoje državne samostojnosti praznuje te dni Norveška; dne 18. novembra 1905 je norveški parlament ukinil dotedanjo personalno unijo s Švedsko in teden dni nato je danski princ Karel prisegel na ustavo kot novoizvoljeni danski kralj Haakon VIII. Spodnja slika nam kaže to slovesnost ustoličenja novega kralja.

Spodaj na levi: Predsedstvo nemškega parlamenta (od desne na levo): predsednik Löbe (socialist), tretji podpredsednik Graef (nem. nac.), prvi podpredsednik Stoeckl (fašist) in drugi podpredsednik Esser (centrum).

Visoka šola za telesno kulturo v Berlinu

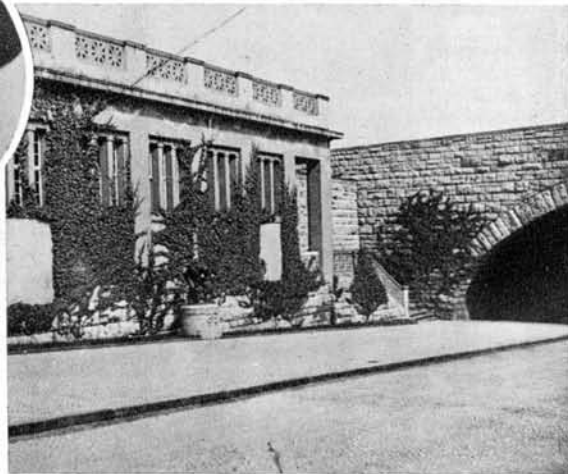
L. 1920. so osnovali v Berlinu prvo evropsko visoko šolo za telesno kulturo, na kateri se poučujejo teoretično in praktično vse sportne panoge. Njen vpliv se pozna že po vseh državah sveta, kjer delujejo absolventi šole, zlasti pa v Nemčiji, ki prednjači danes v lahki atletiki vsej Evropi. Pouk traja 4 leta. Več o tej šoli glej v današnjem »Slovincu«.

Na levi: Plavalni bazen.

Na desni: Balkanski slušatelji berlinske visoke šole za telesno kulturo, med njimi tudi dva Slovenca, bivša Orla, L. Lojka (1) in M. Dobovšek (2).

Drago Ulaga,
član prednjaškega zbora bivšega »Orla« in prvi Jugoslovan, ki je absolviral berlinsko vis. šolo za telesno kulturo, sedaj vodi plavalne in lahkootletске treninge »Hirije«.

Vhod v stadion.

Prostor za lahko atletiko, zadaj velika telovadnica.

A. Derental:

32

Singapurska krasotica

Povest

Rahmanov si je predočil, kako bosta morala zopet in zopet izvajati neskončen tango, boston, fokstrot in tako dalje, in se mu je to zdelo obupno dolgočasno.

»Rajši bom obrnil to stran v knjigi svojega življenja in pričel zopet novo! Bog potolaži revico Kate! Dobra deklica je. Iz vsega srca ji želim srečo. Morebiti jo Kierstenova jeza tudi obvaruje bridkih izkušenj z donom Moraledo? Najbrž jo bo moral gospod pajdaš čimprej odkuriti odtod, če razbojniški glavar po svojih vohunih le izve o njegovi klepetavosti! A jaz moram skleniti vse te račune. Res, čas je za to!«

A zdaj se je Rahmanov spomnil, da bo ob štirih popoldne videl Harum Čandano, in se je zavedel, kako težko mu je karkoli odločiti, preden bo videl njo.

»To je res čudna stvar! Mar si nisem nocoj dopovedal, da se ne smem zaljubiti vanjo? In vendar, če bi mi rekla: »Ostanite tu!« — bi najbrž ostal. Na mojo vero, ostal bi in se ne bi zmenil niti za sto Kierstenov z vsemi rumenimi pomočniki vred! Še z glavo skozi zid bi šel, če bi bilo treba!«

Na ulici se je Rahmanov prepričal, da je zasledovan. Čim je stopil iz kavarne, je stekel Malajec z brazgotino na licu na drugo stran in pričel pazno ogledovati izložbo v trgovini. Rahmanov je urno odkorakal.

»Tega osla moram na vsak način speljati na led, sicer bo še z menoj vred prikoral naravnost v botanični vrt! Ali mu naj poprej prisolim zaušnico? Ne, to se menda ne izplača. Ne smem se prezgodaj zapletati v slične zgodbe s policijo radi izgreda na cesti!«

A izkazalo se je, da ni bilo tako lahko speljati osla na led. Rahmanov je taval po vsem mestu, nalašč iskal neobljudenih ulic ali se nasprotno poskušal izgubiti v gneči. Malajec se je vedno zopet prikazal, včasih zelo daleč za Rahmanovim in mu sledil trdovratno kakor senca. Naposled, v evropski četrti, se je Rahmanovu posrečilo stopiti v kavarno in jo takoj neopaženo zapustiti skozi druga, nasproti ležeča vrata. Smuknil je ven, v prazno ulico, kjer ni bilo videti nikogar razen edinega singaleškega rikše: čepel je ob hodniku v senci svojega vozička in napolzaspano kakor s pahljačo mahal s svojim velikim stožčastim slamnikom. Malajec je prežal slejkoprej ob prvem vhodu. Rahmanov je poklical rikšo in mu velel, naj ga pelje v botanični vrt.

Na vrtu je Rahmanov rikšo zopet pustil ob vzhodu klanca in se sam peš povzpел gor, na planoto pod palme. Medtem, ko se je vozil, je pripodil veter svinčeno težke oblake od Indijskega oceana: počasi so zastrli vse nebo in skrili solnce. Postal je skoraj temno. Veter je nenadoma utihnil. Od vlažnosti in sopare je človeku pohajala sapa. Vsak trenutek je bilo pričakovati viharnega tropskega naliva.

»Ob tem vremenu ne bo prišla!« si je mislil Rahmanov, ko se je mukoma vzpenjal v klanec in si pri vsakem koraku z robcem brisal vrat in obraz. Pot mu je curljal po vsem životu.

»A kaj hočem? Počakal bom. Morebiti vendar še pride!« Sedel je na klop. Prve debele in goste kaplje dežja so zabobnale po palmovem listju inrodu na planoti. Rahmanov se ni mogel nikamor skriti. Njegova bela platnena obleka se je morala kmalu spremeniti v žalostno mokro cunjo. Vendar je sklenil, da ne bo pobegnil. Na pomoč mu je priskočil rikša. Nenadoma se je prikazal iz grmovja, kakor Gašperček na odru, slekel svoj nepremočljivi plašč, se ljubeznivo nasmehnil, tako da so se mu zalesketali beli zobje na črnem obrazu, in ogrnil Rahmanovu plašč čez glavo. Sam je ostal do pasu gol in takoj zopet izginil.